

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 24. stycznia 1894.

(Zawiera Nr. 12—22.)

12.

Ustawa z dnia 31. grudnia 1893,

która wydają się przepisy co do ustanawiania zawiadowców i dozorców przemysłowych w górnictwie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Techniczne utrzymywanie w ruchu wszelkiego przemysłu górnictwa, podlegającego nadzorowi Władz górniczych (§. 5 p. k. u. c.), zostawać powinno pod kierunkiem osoby, posiadającej do tego uzdolnienie według przepisu ustawy niniejszej. Jeżeli przemysł górniczy obejmuje kilka oddzielnych przedsiębiorstw, przepisy ustawy niniejszej stosują się do zawiadowców przemysłowych tych oddzielnych przedsiębiorstw.

§. 2.

Zawiadowcami przemysłowymi przy górnictwie mianowane być mogą tylko takie osoby, które albo a) skończyły w akademii górniczej szkołę zawodową górnictwa jako uczniowie zwyczajni, zdały z dobrym skutkiem egzamina z przedmiotów programem nauki objętych (obowiązkowych) i najmniej przez trzy lata sprawowały praktycznie obowiązki przy przedsiębiorstwie górnictwem, albo b) uzyskały w myśl §. 3go ustawy niniejszej uznanie za uzdolnione.

Orzekanie, o ile nauki odbyte w akademii górniczej zagranicznej mogą mieć takie samo znaczenie jak odbyte w takiejże akademii krajowej, zastrzega się Ministrowi rolnictwa.

W jaki sposób udowodnione być ma uzdolnienie praktyczne do posady zawiadowcy przemysłowego, postanowi Minister rolnictwa drogą rozporządzenia.

§. 3.

Wyjątkowo, zwłaszcza dla mniejszych przedsiębiorstw górniczych utrzymywanych w ruchu w stosunkach mniej niebezpiecznych, można w myśl §. 2, lit. b uznać za uzdolnione na zawiadowców przemysłowych osoby nie czyniące w zupełności zadosyć wymogom w §. 2, lit. a przepisany, jeżeli ze świadectw, tyczących się ich dotychczasowego sprawowania obowiązków w przemyśle górnictwym można nabrać przekonania, że posiadają dostateczną zdolność.

Na wyjątki takie w ciągu lat pięciu od dnia, w którym ustanowiona zostanie obowiązywać, zezwalać będzie starostwo górnicze, w przyszłości zaś Minister rolnictwa.

§. 4.

Zawiadowca przemysłowy, według postanowień ustawy niniejszej mianowany, jest pospolu z posiadaczem kopalni odpowiedzialny (§. 187 p. ks. u. c.) za zachowywanie ustaw i rozporządzeń, tyczących się przemysłu górnictwa.

Ustanowienie takiego zawiadowcy przemysłowego nie wyklucza stosowania postanowień §. 224. ustawy górniczej powszechniej z dnia 23. maja 1854 (Dz. u. p. Nr. 146).

§. 5.

Każdy posiadacz kopalni obowiązany jest przed oddaniem kierownictwa zawiadowcy przemysłowemu lub najpóźniej jednocześnie z oddaniem, uwiadomić Władzę górniczą, kogo przyjął i przedstawić jej dowody jego uzdolnienia.

§. 6.

Posiadacz kopalni, który, wyjawszy usprawiedliwione przypadki konieczności, utrzymuje w ruchu przemysł górniczy bez przepisanego zawiadowcy, podlega karze pieniężnej aż do 5 zł., a gdyby napomnienie przez Władzę górniczą dane było bezskuteczne, aż do 10 zł. za każdy dzień, w którym stan nieprawny miał miejsce. Nadto, jeżeliby dalsze trwanie tego stanu było połączone z niebezpieczeństwem dla osób i własności, ruch przedsiębiorstwa ma być na tak długo wstrzymany, dopóki zawiadowca przemysłowy według przepisu ustawy niniejszej nie będzie mianowany.

§. 7.

Posiadacze kopalni, którzy nie uczynią przepisanego doniesienia o mianowaniu zawiadowcy przemysłowego (§. 5), podlegają karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł. Gdyby pomimo wymierzenia kary, nie uczyniono zadość przepisowi §. 5go, ruch przedsiębiorstwa górnictwa ma być wstrzymany, dopóki przepisom ustawy niniejszej nie stanie się zadosyć.

§. 8.

Kto, wyjawszy usprawiedliwione przypadki koniecznej potrzeby, podejmuje się zawiadywania przemysłem górnictwem, nie uczyniwszy zadość wymogom ustawy niniejszej, podlega karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł.

§. 9.

Posiadacz kopalni obowiązany jest o przyjęciu dozorców przemysłowych, to jest osób zawiadowcom przemysłowym podlegających, do nadzoru nad ruchem technicznym przeznaczonych, bądź przed przyjęciem onychże, bądź jednocześnie z przyjęciem uwiadomić Władzę górniczą i przedstawić jej dowody ich uzdolnienia.

Na dozorców przemysłowych wolno przyjmować tylko takie osoby, które skończyły niższą szkołę górnictwą, lub których uzdolnienie praktyczne do zadań im poruczonych jest udowodnione.

§. 10.

Posiadacze kopalni, którzy nie uczynią przepisanego doniesienia o przyjęciu dozorców przemysłowych (§. 9), lub którzy osobę uznaną przez Władzę górniczą za niezdarną, zatrudniają przy dozorze,

wyjawszy usprawiedliwione przypadki koniecznej potrzeby, podlegają karze pieniężnej w kwocie aż do 50 zł.

§. 11.

Postępowanie karne co do wykroczeń przeciw ustawie niniejszej należy do starostw górniczych.

Kary pieniężne płacić należy w starostwie górnictwem i takowe wpływają do kasy brackiej, do której odnośnie przedsiębiorstwo górnicze należy. Jeżeli przedsiębiorstwo górnicze nie należy do żadnego bractwa górnictwa, starostwo górnicze orzeka, do której kasy brackiej kara pieniężna ma wpływać.

§. 12.

Zawiadowcy i dozorcy przemysłowi, zajmujący już posady w chwili, gdy ustanowiona zacznie obowiązywać, uwolnieni są od obowiązku udowodnienia swego uzdolnienia w duchu postanowień ustawy niniejszej.

Posiadacze kopalni są jednak obowiązani w przeciągu trzech miesięcy od dnia, w którym ustanowiona zacznie obowiązywać, wymienić Władzy górniczej tych zawiadowców i dozorców przemysłowych z wykazaniem kiedy posady zostały im nadane. Wykroczenia przeciwko temu postanowieniu karane będą według §§. 7 i 10.

§. 13.

Ustawa niniejsza nie stosuje się do przedsiębiorstw górniczych, mających na celu uzyskiwanie przedmiotów monopolu rządowego, tudzież do przedsiębiorstw górniczych, podlegających ustawie z dnia 11. maja 1884 (Dz. u. p. Nr. 71), którą w królestwie galicyjsko-lodomeryjskim oraz Wielkiem księstwie krakowskim i w księstwie bukowińskim uregulowane zostało prawo wydobywania kopalń, dających się użytkować jako zawierające żywicę ziemną.

§. 14.

Ustawa niniejsza nabywa mocę obowiązującej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

§. 15.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 31. grudnia 1893.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Falkenhayn r. w.

13.**Ustawa z dnia 1. stycznia 1894,**

o sprzedaży kilku nieruchomości rządowych w gminie podatkowej chebskiej leżących a do rozszerzania tamtejszego dworca kolejowego potrzebnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby następujące nieruchomości, własnością państwa będące, w księdze gruntowej gminy podatkowej Cheb zapisane, a mianowicie:

łąkę, parcela gruntowa Nr. 1590/2, wykaz hipoteczny l. 673.

pastwisko, parcela gruntowa Nr. 1591, wykaz hipoteczny l. 673,

tudzież realność pod „trzema lipami” składającą się:

z parceli budynkowej Nr. 667, wykaz hipoteczny l. 648,

ogrodu, parcela gruntowa Nr. 1592, wykaz hipoteczny l. 648 i

pastwiska, parcela gruntowa Nr. 1609, wykaz hipoteczny l. 1143,

odstań Związkowi zarządów kolei żelaznych dobiegających do dworca kolejowego w Chebie, na którego rozszerzenie grunta powyższe są potrzebne, za sumę 42.000 zł. w. a.

Rzeczną ceną kupna zapłaconą być ma przez policzenie na rachunek kwoty, którą Zarząd kolejowych austriackich jako członek wzmiarkowanego wyżej Związku dworcowego ma płacić na koszt rozszerzenia dworca wspólnego w Chebie.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Wurmbrand r. w.

Plener r. w.

14.**Ustawa z dnia 1. stycznia 1894,**

o uzyskaniu funduszy celem wystawienia domu na instytut anatomiczno-fizyologiczny dla uniwersytetu lwowskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby na gruncie, który gmina miasta Lwowa na cele zaprowadzenia wydziału medycznego w uniwersytecie lwowskim, oddała bezpłatnie do rozrządzenia, wystawił budynek na pomieszczenie katedr anatomicznej opisowej, fizyologii i histologii.

§. 2.

Postanawia się, że wydatek na budowę, urządzenie wewnętrzne i wyposażenie, tudzież na opłatek odsetek interkalarnych, wynosić ma najwięcej 235.000 złotych. Na pokrycie tej sumy służyć ma najprzód dodatek na koszt budowy w sumie 30.000 złotych przez gminę miasta Lwowa zapewniony, reszta zaś sumy potrzebnej uzyskana być ma w myśl ustawy z dnia 15. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 145), przez zaciągnięcie pożyczki w sumie aż do dwustu pięciu tysięcy (205.000) złotych w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej 4 od sta i żeby kapitał umorzony został w najwięcej 45 ratach półrocznicie płatnych, licząc od roku po skończeniu budowy.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświecenia i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. stycznia 1894 r.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Madeyski r. w.

Plener r. w.

15.

Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,

o połepszeniu płac dgnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Dgnitarzom i kanonikom rezydencyjnym składu osobowego przez Rząd uznanego kapituły metropolitarnej, katedralnej i konkatedralnej, dopóki ich dotychczasowe dochody i płace nie dochodzą do wysokości dochodu najmniejszego, w zamieszczonym poniżej wzorze oznaczonego, zagwarantowany będzie na ich prośbę ten dochód najmniejszy z funduszy religijnych, a względnie z dotacji rządowej tych funduszy, a mianowicie:

I. W Niższej Austrii, Tryeście, Cechach i Morawii dla pierwszego dgnitarza w kwocie 2000 zł. dla innych dgnitarzy po 1800 , dla zwyczajnych kanoników po 1600 ,

II. W Wyzszej Austrii, Salzburgu, Styryi, Karynty, Krainie, Gorycy i Gradyse, Tyrolu i Galicyi dla pierwszego dgnitarza w kwocie 1800 zł. dla innych dgnitarzy po 1600 , dla zwyczajnych kanoników po 1400 ,

III. W Istrii i Dalmacji dla pierwszego dgnitarza w kwocie 1600 zł. dla innych dgnitarzy po 1400 , dla zwyczajnych kanoników po 1200 , waluty austriackiej.

§. 2.

Tym członkom kapituły, których czysty dochód stosownie do postanowień §. 3. zbadany, nie dochodzi wysokości dochodu najmniejszego, należącego się według §. 1. wypłacać należy uzupełnienia, jakie z obrachunku wypadną, z funduszy religijnych, a względnie z dotacji rządowej tychże funduszy, w ratach miesięcznych z góry, od tego dnia, w którym ustawa niniejsza stanie się obowiązującą, a względnie, co do nowych obsadzeń, od dnia inwestytury odnośnego członka kapituły.

§. 3.

Czy i o ile w każdym z osobna przypadku ma nastąpić uzupełnienie dochodu najmniejszego w §. 1

zagwarantowanego orzekać będzie Władza administracyjna krajowa po wysłuchaniu biskupa dyecezyjnego podstawie wyjawów, które poszczególni członkowie kapituły składać mają w porozumieniu ze swoimi kapitułami.

Przeciwko orzeczeniu Władzy krajowej można w przeciagu czterech tygodni od doręczenia onegoż podać rekurs do c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia.

§. 4.

Przy wyjawianiu dochodów i wydatków w celu uzupełnienia dochodu najmniejszego w §. 1 ustanowionego trzymać się zasad następujących;

I. Jako dochody liczyć należy:

- a) Dochód czysty z gruntu w takiej wysokości, w jakiej przyjęty jest do wymierzania podatku gruntowego od odnośnych gruntów;
- b) dochód czynszowy z wynajmowanych budynków w jego rzeczywistej wysokości po strąceniu kwoty ustawowej na koszt utrzymania i umorzenia długów;
- c) dochód z kapitałów, praw użytkowych przedsiębiorstw przemysłowych;
- d) stałe renty i dotacje w pieniędzach i wartościach pieniężnych lub w naturze (te ostatnie obliczono według cen średnich miejscowych z potrąceniem 20 procentów z przychodu brutto na koszt ściągnięcia).

Z odsetek od kapitałów i z pobieranych rent pod c) i d) wzmiękowanych można potrącać koszt ściągnięcia.

- e) Przychód z wszelkich, przed wprowadzeniem ustawy niniejszej w wykonanie, w kwocie oznaczonej ustanowionych fundacji mszałnych (po strąceniu kwoty stypendyalnej w dyecezyjnej) i wszelkich innych fundacji na odprawianie jakiegoś nabożeństwa, o ile wliczeniu takowych nie sprzeciwia się postanowienie listu fundacyjnego a względnie formuła akceptacyjna lub konfirmacyjna, nakoniec

f) pobory z tak zwanego *mensa communis*.

II. Jako wydatki liczyć należy

- a) Podatki monarsze opłacać się mające tak od dochodów, które mają być wyjawiane (I a—f) jak i od ogólnej sumy dochodów, podatki krajowe, powiatowe i gminne, tudzież wszelkie inne ustawą przepisane opłaty na cele publiczne, równoważnik należności i podatek do funduszu religijnego;

- b) świadczenia w pieniądzach i wartościach pieniężnych z tytułu zobowiązania ciężącego na dochodzie;
- c) czynsz drogą rozporządzenia ustanowić się mający z dodatkami ustawowemi na takowy przypadającemi za mieszkanie przez odnośnego członka kapituły na własny użytek najęte z przynależtościami;
- d) wydatki połączone ze sprawowaniem urzędu dziekańskiego (wikaryackiego) w kwocie, która oznaczona będzie drogą rozporządzenia;
- e) większe koszta budowy w takim wymiarze, w jakim je zarząd wyznań zatwierdzi;
- f) wydatki na asekuracyja;
- g) koszta i wydatki na dostarczenie wody, o ile zarząd wyznań pozwoli liczyć te wydatki;
- h) pensye i dary z łaski, o ile takowe opierają się na prawnem zobowiązaniu przez Rząd potwierdzonem;
- i) odsetki i raty amortyzacyjne od kapitałów dłużnych.

III. O ile do oznaczenia płac poszczególnych członków kapituły z tak zwanego *mensa communis* (I f) potrzebne jest zbadanie i stwierdzenie tego ostatniego przychodu, stosować należy odpowiednio postanowienia ustawy niniejszej.

W tym względzie policzyć można nadto jako wydatki jeszcze:

- a) Nakłady na cele kościelne lub wyznaniowe;
- b) wydatki na zbiory naukowe i biblioteki kapituły w wymiarze, który oznaczony będzie drogą rozporządzenia.

§. 5.

Wyjawy dochodów i wydatków, o ile poszczególni członkowie kapituły sądzą, że mają prawo zgłosić się z roszczeniem, podawać należy za pośrednictwem ordynaryatu do Władzy administracyjnej krajowej w przeciągu trzech miesięcy od chwili, w której ustanawia się zmniejszenie mocy obowiązującej a względnie w razie nowego obsadzenia poszczególnych posad kapitułnych w przeciągu trzech miesięcy od inwestytury odnośnych członków kapituły. Termin ten z ważnych powodów może być przedłużony.

W razie spóźnienia się z podaniem wyjawu, przychód najmniejszy we wzorze § 1go ustanowiony, przyznany będzie tylko od dnia podania wyjawu.

Sposób urządzania, sprawdzania i prostowania wyjawów przepisany będzie drogą rozporządzenia.

§. 6.

Wyjawy tyczące się dochodu z majątku nowo przyrosłego jakoteż zmian w nim, podawać należy do Władzy administracyjnej krajowej za pośrednictwem ordynaryatu w przeciągu trzech miesięcy od dnia, w którym przyrost a względnie zmniejszenie się nastąpi.

Termin ten może być dla ważnych powodów przedłużony. Władza administracyjna krajowa po wysłuchaniu biskupa dyecezyi zarządzić ma wymierzenie na nowo czystego dochodu, jakoteż wyznanie uzupełnienia z mocą prawa od daty rzeczywistego przyrostu, a względnie zmniejszenia się majątku.

§. 7.

Do członków kapituły, którzy dotychczas używali większej dotacji od ustanowionej w § 1ym nie stosują się postanowienia powyższe dopóty, dopóki dotacea ich nie stanie się mniejszą od wymiaru w ustawie niniejszej przepisanego.

§. 8.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

§. 9.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia, tudzież Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. **Plener r. w.**
Madeyski r. w.

16.

Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,
która zmienia się §. 1 ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 65) (podwyższenie kongrujących eksponowanych pomocników kapłańskich rzymsko-katolickich i grecko-katolickich).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Uchyla się pierwszy ustęp §u 1go ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 65) o podwyższeniu kongrury eksponowanych pomocników kapłańskich rzymsko-katolickich i grecko-katolickich i tenże opiewać ma na przyszłość jak następuje:

§. 1.

Przychód najmniejszy, dla pomocników kapłańskich, w §. 2gim ustawy z dnia 19. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 47), jakoteż w dołączonym do tejże ustawy wzorze I ustanowiony, podwyższa się o 160 zł. dla tych pomocników kapłańskich systemizowanych, którym poruczone zostały czynności pasterskie przy kościele, znajdującym się poza obrębem miejsca parafii i którzy siedzibę urzędową mają przy tym kościele.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.
Madeyski r. w.

17.

Ustawa z dnia 7. stycznia 1894,
zmieniająca ustawę z dnia 13. kwietnia 1890
(Dz. u. p. Nr. 66) o podwyższeniu kongrury eksponowanych pomocników kapłańskich grecko-wschodnich w Dalmacji.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiam co następuje:

Artykuł I.

Uchyla się pierwszy ustęp §u 1go ustawy z dnia 13. kwietnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 66), który natomiast opiewać ma jak następuje:

§. 1.

Przychód najmniejszy dla pomocników kapłańskich w §. 2gim ustawy z dnia 10 grudnia 1887

(Dz. u. p. Nr. 142) jakoteż w dołączonym do tejże ustawy wzorze I ustanowiony, podwyższa się o 160 złotych dla tych pomocników kapłańskich systemizowanych, którym poruczone zostały czynności pasterskie przy kościele znajdującym się poza obrębem miejsca parafii i którzy siedzibę urzędową mają przy tym kościele.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi wyznań i oświecenia i Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 7. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Plener r. w.
Madeyski r. w.

18.

Ustawa z dnia 12. stycznia 1894,
o sprzedaży i obciążeniu nieruchomości rządowych, których używa zarząd wojskowy i przeznaczeniu odpłaty tym sposobem otrzymanej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby używane przez Zarząd wojskowy a zbędne nieruchomości, własnością Państwa będące, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi sumy 25.000 zł., sprzedał w ciągu lat 1894, 1895 i 1896 za sumę aż do 500.000 zł. i żeby dochód z sprzedaży oddał Zarządowi wojskowemu na kupienie czego innego.

Artykuł II.

Również upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby w ciągu lat 1894, 1895 i 1896 zezwolił na obciążenie służebnościami nieruchomości własnością Państwa będących, przez Zarząd wojskowy używanych, o ile wartość przedmiotu, który ma być obciążony lub prawo, które ma być nadane, w każdym z osobna przypadku nie przenosi sumy 25.000 zł.

Ogólna wartość służebności, które w latach 1894, 1895 i 1896 mają być w ten sposób dozwolone, nie ma przenosić sumy 300.000 zł.

Artykuł III.

Gdyby za służebność na zasadzie ustawy niniejszej dozwoloną, zastrzeżona została odpłata jednorazowa, takową oddać należy Zarządowi wojskowemu do rozrządzenia..

Odpłaty powrotnie z tego samego powodu zastrzeżone, pobierać ma Zarząd wojskowy dopóty, dopóki takowy będzie używał przedmiotu obciążonego.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 12. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w.

Plener r. w.

19.

Ustawa z dnia 12. stycznia 1894,

o sprzedaży i obciążeniu niektórych nieruchomości rządowych, których używa zarząd wojskowy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu:

1. żeby realność przez Zarząd wojskowy używaną, w księdze gruntowej gminy katastralnej Rudolfswerth w wykazie hipotecznym pod l. 9 zapisaną, składającą się z parceli budynkowej Nr. 1/1 razem z wybudowanymi na niej koszarami piechoty i z parceli pastwiskowej Nr. 1/1 sprzedał, i żeby dochód z sprzedaży oddał Zarządowi wojskowemu na kupienie czego innego;

2. żeby realność w księdze gruntowej gminy katastralnej Bielak, w wykazie hipotecznym pod l. 124 zapisaną, jako magazyn żywności wojskowej używaną, składającą się z parceli budynkowych Nr. 242 i 243 razem z domem na nich wybudowanym w Bielaku przy ulicy Khevenhüllera Nr. 18 i z parceli ogrodowych Nr. 128 i 130 odstąpił za

nowy budynek na magazyn żywności, który Zarządowi wojskowemu ma być do rozrządzenia oddany.

Artykuł II.

Nadto upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby pozwolił w stanie biernym realności „Sauerhof w Rauhenstein pod Badenem“, w wykazie hipotecznym l. 213 księgi hipotecznej dolno-austriackiej zabezpieczyć hipotecznie kapitał 63.892 złote waluty austriackiej na rzecz fundacji podpułkownika Barona Szymona Yppena dla oficerów inwalidów, jakież na zaintabulowanie nadanego w miejsce poboru odsetek od tego kapitału prawa mieskania dla dwunastu oficerów z tej fundacji korzystających.

Artykuł IV.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocę obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 12. stycznia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w.

Plener r. w.

20.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 12. stycznia 1894,

tyczące się stosowania taryfy cłowej traktatowej do машин posyłkami częściowemi a nie razem wprowadzanych.

W porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami królewsko węgierskimi i z częściową zmianą rozporządzenia ministeryjnego z dnia 31. stycznia 1892 (Dz. u. p. Nr. 19) pozwala się, żeby maszyny Nr. t. 287, podlegające cłu traktatowemu w kwocie 5 zł. od 100 kilogramów, które z powodu wielkości swojej wagi wprowadzane są częściowo, eksportowane były za opłatą cła według tej samej stopy także wtedy, gdy są wprowadzane posyłkami częściowemi a to pod następującemi warunkami:

1. Wszystkie części maszyny wprowadzone być muszą przez tę samą komorę wchodową a okres czasu, w ciągu którego cała maszyna musi być wprowadzona, nie może przekroczyć jednego roku.

2. Przy wprowadzeniu pierwszej posyłki złożyć należy na komorze plan ogólny lub rysunek całej maszyny, tudzież spis wszystkich jej części składowych.

3. Zabezpieczyć należy różnicę aż do stopy traktatowej cła w kwocie 7 zł. 50 c. do Nr. t. 287.

4. Po zupełnym wprowadzeniu maszyny stwierdzić mają zupełność onejże przez oględziny po ustawnieniu do ruchu w zakładzie fabrycznym, urzędnicy cłowi wysłani przez najbliższą komorę główną — którą, jeżeli to nie ona właśnie ekspedyowała do wchodu części składowe maszyny, wydeleguje do tego komora wchodowa z przesłaniem dokumentów celniczych, rysunków i spisów szczegółowych.

Koszta tej czynności urzędowej ponosić ma strona.

Wurmbrand r. w.

Plener r. w.

21.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. stycznia 1894, o ustanowieniu delegacji królewskiej komory głównej w Zagrzebiu.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, ustanowiona została w Mezőtelego, w zakładzie fabrycznym biarsko-szilagiskiej spółki akcyjnej fabryki oleju skalnego, delegacja królewsko-węgierskiej budapeszteńskiej komory głównej z upoważnieniem do pobierania cła od posyłek oleju skalnego do fabryki z zagranicy nadchodzących i do wystawiania potwierdzeń opłacania podatku od oleju skalnego.

kolei rządowych królewsko-węgierskich w Zagrzebiu delegacja królewskiej komory głównej zagrzebskiej, opatrzona upoważnieniami komory głównej II. klasy, pod nazwą „Delegacja królewskiej komory głównej zagrzebskiej w dworcu królewsko węgierskich kolei żelaznych“ i takowa rozpoczęła urzędowanie dnia 1. listopada 1893.

Plener r. w.

22.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. stycznia 1894, o ustanowieniu delegacji cłowej król. węgierskiej w Mezőtelego.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, ustanowiona została w Mezőtelego, w zakładzie fabrycznym biarsko-szilagiskiej spółki akcyjnej fabryki oleju skalnego, delegacja królewsko-węgierskiej budapeszteńskiej komory głównej z upoważnieniem do pobierania cła od posyłek oleju skalnego do fabryki z zagranicy nadchodzących i do wystawiania potwierdzeń opłacania podatku od oleju skalnego.

Delegacja ta rozpoczęła urzędowanie dnia 15. grudnia z r.

Plener r. w.